

[Finansministeren.]

udgangen af januar måned 1956 skal udvalgets formandsskab afgive en rapport til finansministeren og til folketinget om resultatet af udvalgets arbejde. Jeg går ud fra, at forslagsstillerne ikke har den opfattelse, at udvalget skulle kunne blive færdigt med arbejdet inden 1. februar næste år. Hvis det er meningen, vil jeg tillade mig at rejse tvivl om, hvorvidt et udvalg, lige meget hvor kompetent det nu bliver sammensat, skulle kunne nå til ende med så stor en opgave som denne i løbet af et par måneder. Man må også erindre, at netop i de måneder, der står foran os, må det antages, at en del af de personer, der tænkes udpeget som medlemmer af et sådant udvalg, vil have deres tid stærkt besat med løsningen af andre opgaver.

Regeringen vil som sagt meget gerne nedsætte et sådant udvalg, og jeg må måske tilsidst takke de ærede forslagsstillere, fordi de har opfordret mig til at nedsætte udvalget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bertel Dahlgaard): Jeg vil gerne takke den højtærede finansminister for den velvillige indstilling overfor forslaget, som ministeren gav udtryk for. Det er klart, som ministeren antydede, at spørgsmålet om dette udvalgs sammensætning selvfølgelig kan gøres til genstand for nærmere forhandling. Ministeren fandt det mærkeligt, at håndværket er taget med, men ikke industrien. Det er imidlertid ikke min tanke med forslaget, at industrien skulle være udelukket, men jeg gik ud fra, at industrien vel naturligt vil blive repræsenteret gennem arbejdsgivernes repræsentant.

Iøvrigt vil jeg gerne knytte nogle få bemærkninger til mine udtalelser ved forslagets fremsættelse. Jeg nævnte da, at den svenske finansminister Sköld kort forinden havde nedsat en ekspertkomité med den opgave at udrede, i hvilket omfang det er muligt at samordne de for den økonomiske politik bestemmende faktorer. Finansminister Skölds begrundelse i det svenske statsråd, konseillet, før komiteens nedsættelse er nu blevet offentliggjort, og det er en højst interessant læsning, som jeg gerne vil anbefale de ærede medlemmer til grundigt studium. Den findes i det svenske officielle

tidsskrift „Departement och Nämnder“, og der findes også en omtale af sagen i det sidste nummer af „Nordisk kontakt“, som forleden dag blev omdelt til medlemmerne.

Den svenske finansminister siger, at vi i det moderne samfund tilstræber visse mål: fuld beskæftigelse, en stabil pengepolitik, bevarelse af frie organisationer på arbejdsmarkedet, frit handelssamkvem med andre lande, fremgang i produktivitet, en rimelig indkomstfordeling o. s. v. Det siges dernæst, at skal disse mål nås i større eller mindre omfang, må de afvejes overfor hinanden, og at det er klart, at bevarelsen af den fulde beskæftigelse kræver en samordning af den økonomiske politiks forskellige midler. Af sådanne midler nævner den svenske finansminister tilrettelæggelsen af kreditpolitikken, over- eller underbalancering af statsbudgettet, anvendelsen af forbrugsbegrænsende foranstaltninger og indretning af arbejdsmarkedet, og hvad angår det sidstnævnte, pålægges det den svenske komité specielt at interessere sig for en større bevægelighed og for spørgsmålet vedrørende omskoling og arbejdsformidling. Endelig siges det, hvad jeg synes for os er meget interessant, at de forskellige synspunkter, som angår forholdet mellem samfundet og organisationerne, bør klarlægges. Nedsættelsen af denne svenske komité følger iøvrigt efter en række svenske økonomiske undersøgelser, som vist også bør gøre et betydeligt indtryk herhjemme. Det bør minde os om, at der altfor ofte herhjemme handles i blindé, fordi man ikke anskuer tingene i deres sammenhæng.

Nu står vi foran de store overenskomstforhandlinger, og inden længe vil sikkert mangan letfærdig agitatorisk påstand svirre rundt i de to parters kamp om den offentlige mening; men den offentlige mening og forsåvidt også parterne selv har for lidt objektivt og sagligt at holde sig til, når det drejer sig om det afgørende i samfundets og dermed også de to parters fællesinteresser på længere sigt.

Vi står her i landet med en kreditindskrænkning, som vi ved virker hemmende på den investering, der skal øge produktionen ud i fremtiden, men en afvejning af det rette forhold mellem finanspolitik og kreditpolitik foretages på ret løst grundlag.

Vi står overfor en prisudvikling, der